

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10.05.2006, sp. zn. 5 Tdo 523/2006, ECLI:CZ:NS:2006:5.TDO.523.2006.1

Číslo: 26/2007

Právní věta: I. Jestliže obviněný jako dlužník jiné osoby založil obchodní společnost a bez odpovídající protihodnoty převedl do jejího majetku určitou věc použitelnou k uspokojení pohledávky věřitele (např. motorové vozidlo), naplnil tím zákonný znak trestného činu poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák. spočívající ve „zcizení části svého majetku“. Zatímco věc, která je ve vlastnictví dlužníka jako fyzické osoby, může být použita k uspokojení jeho věřitele, věc, již takový dlužník převedl do majetku obchodní společnosti (byť jde např. o jednočlennou společnost s ručením omezeným), je ve vlastnictví této společnosti, která má majetkovou samostatnost, a není-li tato společnost v žádném právním vztahu k věřiteli, nemůže být její majetek použit k uspokojení věřitele té fyzické osoby, která je společníkem obchodní společnosti. II. Trestný čin poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák. nelze spáchat dispozicemi s takovými věcmi dlužníka, které nemohou být předmětem výkonu rozhodnutí podle § 322 odst. 3 o. s. ř., tj. které podnikatel nezbytně nutně potřebuje k výkonu své podnikatelské činnosti. Z výkonu rozhodnutí jsou tedy vyloučeny jen věci, jejichž odnětí by povinnému zcela znemožnilo jeho podnikání v příslušném oboru. Takto ovšem nejsou vyloučeny věci, které povinný sice používal k podnikání v určitém oboru, ale pokud i bez nich může nadále vykonávat podnikatelskou činnost, byť s některými omezeními (srov. rozhodnutí pod č. 33/2003 Sb. roz. obč.). III. Podmínkou uložení trestu zákazu činnosti ve smyslu § 49 odst. 1 tr. zák. není spáchání trestného činu přímo při výkonu určité činnosti, která má být zakázána, ale postačí, jestliže taková činnost poskytla pachateli příležitost ke spáchání trestného činu nebo mu alespoň usnadnila jeho spáchání. Pokud se pachatel dopustil trestného činu poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák. tím, že majetek použitelný k uspokojení pohledávky jeho věřitele, která vzešla z podnikání pachatele jako fyzické osoby, převedl na společnost s ručením omezeným, za kterou pachatel vystupoval v postavení jednatele, lze mu uložit trest zákazu činnosti spočívající jak v zákazu podnikání jako fyzické osoby v určitém oboru, tak v zákazu výkonu funkce člena statutárních orgánů obchodních společností.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 10.05.2006

Spisová značka: 5 Tdo 523/2006

Číslo rozhodnutí: 26

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Poškozování věřitele, Zákaz činnosti

Předpisy: § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák.
§ 49 odst. 1 písm. a) tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného L. H. proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 17. 1. 2006, sp. zn. 10 To 497/2005, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Mělníku pod sp. zn. 14 T 93/2005.

Z odůvodnění:

Obviněný L. H. byl rozsudkem Okresního soudu v Mělníku ze dne 20. 10. 2005, sp. zn. 14 T 93/2005, uznán vinným trestným činem poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák., kterého se dopustil tím, že poté, co jako fyzická osoba podnikající na úseku nákupu a prodeje zboží nakoupil v období od 20. 6. 1997 do 10. 7. 1997 obuv od různých dodavatelů na území České republiky, přičemž úhradu dodaného zboží provedla na základě dohody o sdružení společnost G. S. + M. A., neuhradil pohledávku této společnosti ve výši nejméně 1 071 945 Kč po její splatnosti, a to přes písemnou dohodu o uznání dluhu ze dne 26. 2. 1998, pravomocné rozhodnutí Krajského obchodního soudu v Praze ze dne 6. 9. 2000, sp. zn. 43 Cm 233/98, o povinnosti uhradit pohledávku a následná soudní rozhodnutí o exekuci, a dne 16. 5. 2001 převedl ze svého majetku bez náhrady nákladní automobil tov. zn. Citroën Jumper v zůstatkové hodnotě nejméně 147 986 Kč na společnost O. – H., s. r. o., se sídlem v M., jejímž byl jediným společníkem a jednatelem, a dále dne 26. 8. 2002 převedl uvedený automobil jako jednatel společnosti O. – H., s. r. o., na svého otce J. H.

Za to byl obviněný L. H. podle § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák. odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 2 měsíců, jehož výkon mu byl podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 12 měsíců. Podle § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 tr. zák. byl potom obviněnému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárních orgánů právnických osob a dále v zákazu samostatného podnikání s předmětem podnikání koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej v trvání 4 roky. Podle § 59 odst. 2 tr. zák. byla obviněnému současně uložena povinnost, aby podle svých sil ve zkušební době podmíněného odsouzení nahradil způsobenou škodu ve výši 147 986 Kč společnosti G. S. + M. A. Citovaný rozsudek Okresního soudu v Mělníku napadl obviněný L. H. odvoláním, které Krajský soud v Praze usnesením ze dne 17. 1. 2006, sp. zn. 10 To 497/2005, podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítl.

Obviněný L. H. podal prostřednictvím svého obhájce proti tomuto usnesení Krajského soudu v Praze dovolání, které opřel o důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř. Obviněný je přesvědčen, že soudy činné dříve ve věci nesprávně posoudily zjištěné skutečnosti. Obviněný podle svého vyjádření utrpěl při podnikání v roce 1997 ztrátu, tudíž nemohl uhradit své závazky vůči společnosti G. S. + M. A., vůči níž uznal svůj dluh. Jak dále obviněný uvádí ve svém dovolání, protože neměl finanční prostředky na úhradu zmíněného dluhu, rozhodl se je vydělat prostřednictvím společnosti O. – H., s. r. o. Obviněný doplňuje, že svého věřitele informoval o této skutečnosti a nabízel mu převod dluhu na uvedenou novou společnost, což však bylo odmítnuto, rovněž údajně informoval věřitele o zmíněném převodu automobilu Citroën Jumper.

Z popsanych skutečností obviněný L. H. dovozuje, že mezi ním jako dlužníkem a společností G. S. + M. A. jako věřitelem stále probíhalo jednání, které mělo vůči němu i znaky psychického nátlaku, například ve formě podání trestního oznámení. Podle názoru obviněného převodem vlastnictví zmíněného automobilu na společnost O. – H., s. r. o., nedošlo ke zkrácení jeho majetku, neboť věřitel se mohl hojit i ovládnutím obchodního podílu obviněného v této společnosti, zlikvidovat ji a ze získaných prostředků uhradit částečně svoji pohledávku, resp. věřitel se mohl bránit převodu automobilu podle § 42a odst. 1 obč. zák. Obviněný se rovněž neztotožňuje se závěrem soudů činných dříve ve věci, podle kterého měl automobil prodat a uhradit částečně svůj dluh, neboť takový názor údajně nemá oporu v našem právním řádu, naopak podle § 322 odst. 3 o. s. ř. jsou vyloučeny z

exekuce věci potřebné k výkonu podnikatelské činnosti, aby nebylo znemožněno další podnikání povinného.

Jak dále obviněný L. H. uvádí, společnost O. – H., s. r. o., po více než roce trvání vlastnického práva převedla zmíněný automobil do vlastnictví svého věřitele J. H. z důvodu úhrady dluhu. Pachatelem trestného činu přitom podle obviněného nemůže být právnická osoba a stejně tak ho nemůže spáchat ani fyzická osoba jednáající za osobu právnickou, pokud jedná ve smyslu zákonných předpisů a zmocnění. V této souvislosti obviněný zdůraznil, že byl jednatelem společnosti O. – H., s. r. o., která neměla žádný dluh vůči společnosti G. S. + M. A., tudíž před ní nemohla upřednostnit žádného věřitele. Navíc podle názoru obviněného se věřitel mohl bránit pomocí ustanovení § 42a odst. 1 obč. zák., přičemž pokud tak neučinil, svědčí to údajně o jeho laxním přístupu k ochraně svých práv, což by nemělo nalézat odezvu ve využívání trestního práva.

Obviněný L. H. se dále domnívá, že uložení výše uvedeného trestu zákazu činnosti neodpovídá ustanovením zákona, neboť především není zřejmé, jakého porušení svých povinností jednatele společnosti O. – H., s. r. o., se dopustil. Obviněný v této souvislosti nesouhlasí s tvrzením soudu prvního stupně, podle něhož popíral spáchání trestného činu, neboť vše, co je popsáno ve výroku o vině v rozsudku tohoto soudu, obviněný sám uvedl a nesouhlasí jen s právním posouzením takových skutečností, když samotné popírání činu mu ani nemůže být přičteno k tíži. Podle názoru obviněného nedošlo k zásahu do poctivých obchodních vztahů, neboť jeho vztahy s věřitelem neskončily nijak konfliktně, pouze nebyl uhrazen dluh, přičemž poškozený se nepřipojil k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody ani nevyužil žádných ustanovení občanského práva k ochraně svých nároků. Obviněný má také za to, že uložený trest zákazu činnosti nemá nic společného s tím, co je předmětem tohoto řízení, neboť při koupi a prodeji zboží, které prováděl jako fyzická osoba, nedocházelo k žádným pochybením, která by byla předmětem obžaloby, ani jako jednatel společnosti O. – H., s. r. o., neučinil nic, čím by porušil své povinnosti. Z ustanovení § 322 o. s. ř. obviněný dovozuje, že podnikatel se může dostat do platební neschopnosti, která je řešena exekucí, ale nebrání tomu, aby dále podnikal.

Podle názoru obviněného L. H. probíhala mezi ním a společností G. S. + M. A. jednání, přičemž tato společnost se měla domáhat svých práv především cestou občanského práva, avšak v rámci psychického nátlaku podala trestní oznámení. Obviněný se domnívá, že trestní odpovědnost by mohla být dána pouze v případě, kdyby se věřitel nemohl domoci svých práv za použití prostředků občanského práva, což se však v posuzované věci nestalo. Obviněný opírá zmíněný názor i o rozhodnutí Ústavního soudu ve věci vedené pod sp. zn. [IV. ÚS 564/2000](#). Závěrem podaného dovolání obviněný L. H. navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Praze a aby přikázal tomuto soudu věc znovu projednat a rozhodnout.

Nejvyšší státní zástupkyně se k podanému dovolání obviněného L. H. do dne vydání tohoto usnesení nevyjádřila.

Nejvyšší soud jako soud dovolací dospěl mimo jiné k následujícím závěrům.

Jestliže obviněný L. H. jako dlužník jiné osoby založil obchodní společnost a převedl do jejího majetku část svého majetku (tj. předmětný nákladní automobil zn. Citroën Jumper ve zjištěné hodnotě 147 986 Kč) použitelného k uspokojení věřitele (tj. společnosti G. S. + M. A.), naplnil tím podle názoru Nejvyššího soudu zcela nepochybně všechny zákonné znaky trestného činu poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák. Zatímco motorové vozidlo, které je ve vlastnictví dlužníka jako fyzické osoby, může být použito k uspokojení jejího věřitele, motorové vozidlo, jež takový dlužník převedl do majetku obchodní společnosti, byť jde o tzv. jednočlennou společnost s ručením omezeným, je ve vlastnictví této společnosti, která má majetkovou samostatnost, a není-li tato společnost v žádném právním vztahu k věřiteli, nemůže být její majetek použit k uspokojení

věřitele té fyzické osoby, která je společníkem obchodní společnosti. Ostatně v tomto směru není důvodu odchylovat se od dosavadní judikatury, která ve skutkově a právně srovnatelném případě dospěla k závěru, že jednání dlužníka spočívající ve zcizení vlastního majetku ve smyslu skutkové podstaty trestného činu poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák. může spočívat též v převedení nemovitostí a movitých věcí z majetku dlužníka jako fyzické osoby na společnost s ručením omezeným (např. ve formě nepeněžitého vkladu takových věcí do základního kapitálu společnosti), vůči níž za normálního stavu věcí věřitelé nemohou uplatnit své nesplacené pohledávky (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2000, sp. zn. 4 Tz 49/2000, publikovaný v časopise Soudní rozhledy č. 8/2000, s. 249). Navíc soud prvního stupně zde přesvědčivě vyvrátil námitky obviněného uplatněné již v původním řízení, pokud ve svém rozsudku poukázal na majetkové poměry společnosti s ručením omezeným, jež neumožnily poškozenému věřiteli domáhat se splnění pohledávky z majetku této společnosti, tedy ani z případného prodeje převedeného nákladního automobilu, třebaže obviněný byl jediným společníkem nově založené společnosti O. - H., s. r. o. Jak soud prvního stupně správně zdůraznil, obviněný ani jako jediný společník nebyl v právním smyslu vlastníkem žádného majetku této společnosti, resp. ani „vlastníkem“ uvedené společnosti. Na druhé straně poškozená společnost G. S. + M. A. nebyla v žádném právním vztahu ke společnosti O. - H., s. r. o., ani k jejímu majetku, z něhož tak nemohla dosáhnout uspokojení své pohledávky za obviněným.

Soudy nižších stupňů se náležitě vypořádaly i s dalším argumentem obviněného L. H., který poukazoval na skutečnost, že nabídl společnosti G. S. + M. A. jako svému věřiteli převod dluhu na nově založenou společnost O. - H., s. r. o. Podle názoru Nejvyššího soudu poškozený věřitel neměl důvod k tomu, aby zhoršil své postavení, což mu tím hrozilo, protože dluh by převzala nová a neznámá společnost, která nebyla zavedena na trhu a věřitel o ní neměl žádné spolehlivé informace významné pro posouzení dobytnosti jeho pohledávky. Navíc, jak rovněž vyplývá z rozhodných skutkových zjištění, společnost O. - H., s. r. o., prakticky neprovozovala žádnou podnikatelskou činnost, z níž by mohla nabýt majetek potřebný k uspokojení převzatého dluhu. Obviněný přitom odmítl, aby se tato společnost stala ručitelem nebo přistoupila k jeho závazku.

S trestněprávní kvalifikací jednání obviněného L. H. pak nijak nesouvisejí úkony učiněné věřitelem, tj. poškozenou společností G. S. + M. A., na které obviněný poukazuje, tedy zejména podání trestního oznámení a nepodání tzv. odpůrcí žaloby. Poškozená společnost totiž podala trestní oznámení na obviněného až poté, co již dokončil posuzovaný trestný čin, takže tato aktivita nemohla mít žádný vliv na jeho spáchání. Ani skutečnost, že poškozená společnost nepodala tzv. odpůrcí žalobu, nemůže mít vliv na trestní odpovědnost obviněného, protože je věcí věřitele, jaké právní prostředky použije k uspokojení své pohledávky, přičemž poškozená společnost využila jiné občanskoprávní instituty, o nichž je zmínka níže, které mohly být – třeba jen zčásti – úspěšné, kdyby je obviněný respektoval a nespáchal trestný čin.

Nejvyšší soud se nemohl ztotožnit ani s tvrzením obviněného L. H., podle něhož nebyl povinen prodat předmětný automobil a výtěžek použít k alespoň částečnému uspokojení věřitele, neboť ho údajně potřeboval ke své podnikatelské činnosti, takže podle jeho názoru tento automobil ani nemohl být předmětem výkonu rozhodnutí podle § 322 odst. 3 o. s. ř. Pokud totiž obviněný převedl předmětné vozidlo na jiný subjekt, konkrétně na společnost O. - H., s. r. o., a později na svého otce J. H., dal tím nepochybeně najevo, že sám jako podnikající fyzická osoba nepotřebuje tento automobil ke svému podnikání. Přitom ho mohl prodat za odpovídající cenu a z výtěžku měl uspokojit, byť jenom částečně, svého věřitele. Poukaz obviněného na citované ustanovení zde tedy není důvodný. Podle § 322 odst. 3 o. s. ř. sice ve vykonávacím řízení mimo jiné platí, že je-li povinný podnikatelem, nemůže se výkon rozhodnutí týkat těch věcí z jeho vlastnictví, které nezbytně nutně potřebuje k výkonu své podnikatelské činnosti. Nezbytnou potřebu předmětného automobilu k podnikání však sám obviněný zcela zpochybnil jeho převodem na jiné osoby, jak bylo výše uvedeno. Navíc, jak vyplývá z ustálené judikatury k výkladu citovaného ustanovení občanského soudního řádu, z výkonu rozhodnutí jsou

vyloučeny jen takové věci, jejichž odnětí by povinnému zcela znemožnilo jeho podnikání v příslušném oboru. Takto ovšem nejsou vyloučeny jakékoli věci, které povinný sice používal k podnikání v určitém oboru, ale jestliže i bez nich může nadále vykonávat podnikatelskou činnost, byť za jiných podmínek, v jiném rozsahu, s určitými komplikacemi apod. Obviněný L. H. neprovozoval např. autodopravu za použití předmětného automobilu, ale byl oprávněn podnikat v předmětu podnikání nákup zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej, který by mohl nadále vykonávat i bez převedeného automobilu, protože podnikání v takovém předmětu činnosti není podle své povahy vázáno na vlastnictví nebo spoluvlastnictví motorového vozidla. Tyto závěry jsou ostatně v souladu s právním názorem vyjádřeným např. v rozhodnutí pod č. 33/2003 Sb. rozh. obč., podle něhož povinný, který je podnikatelem, nezbytně nutně potřebuje k výkonu své podnikatelské činnosti (vymezené předmětem podnikání) jen takové věci, které mu – alespoň v minimálním rozsahu – umožní pokračovat v podnikání. Případné obtíže povinného spojené s podnikáním v prodané nemovitosti nebo jiném objektu zde nejsou z hlediska ustanovení § 322 odst. 3 o. s. ř. významné. Podobný názor zaujal Nejvyšší soud v usnesení ze dne 19. 9. 2000, sp. zn. [21 Cdo 698/2000](#). V nyní posuzované věci by tudíž předmětný automobil nebyl vyloučen z výkonu rozhodnutí podle citovaného ustanovení, protože obviněný L. H. ho nezbytně nutně nepotřeboval k výkonu své podnikatelské činnosti, takže by ho bylo možné použít k uspokojení pohledávky věřitele.

Soudy nižších stupňů správně poukázaly i na časové souvislosti jednotlivých kroků, v jejichž rámci obviněný L. H. nakládal s předmětným automobilem, a učinily z nich mimo jiné odpovídající závěr o úmyslném zavinění obviněného. Obviněný L. H. byl vlastníkem automobilu v hodnotě 147 986 Kč. Dne 16. 5. 2001 obviněný převedl toto vozidlo na společnost O. – H., s. r. o., tedy do vlastnictví jiného subjektu jím ovládaného, a poté dne 26. 8. 2002, tj. asi měsíc po podání návrhu na nařízení exekuce na majetek obviněného, který byl učiněn dne 25. 7. 2002, společnost O. – H., s. r. o., zastoupená obviněným jako jednatelem převedla vlastnictví k automobilu na otce obviněného J. H. Zatímco tedy na počátku těchto úkonů měl obviněný ve svém majetku věc v hodnotě 147 986 Kč, z jejíhož prodeje, ať již nuceného či dobrovolného, mohl být věřitel alespoň částečně uspokojen, po provedení zmíněných úkonů obviněný již tuto věc nevlastnil, aniž by za ni získal jakoukoli relevantní protihodnotu použitelnou k uspokojení věřitele. Zmíněné úkony obviněného tak lze jistě posoudit jako zcizení části majetku ve smyslu § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák.

Pokud jde o nálezy Ústavního soudu, které zapovídají zneužívání trestněprávních prostředků k řešení standardních civilních vztahů (byť se tak výslovně nestalo v nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2001, sp. zn. [IV. ÚS 564/2000](#), na nějž poukazuje obviněný L. H. ve svém dovolání), Nejvyšší soud nemá důvod je zpochybňovat. Současně ovšem nelze přehlédnout, že trestní právo je ovládáno zásadou, podle níž žádný trestný čin nesmí zůstat bez zákonného trestu (nullum crimen sine poena legali), která vyjadřuje myšlenku neodvratnosti trestního postihu v případě spáchání trestného činu. Přitom trestní zákon chrání i soukromá práva a oprávněné zájmy fyzických a právnických osob (§ 1 tr. zák.). Ve vztahu k projednávané věci lze z uvedených zásad dovodit, že i když k naplnění zákonem stanovených znaků skutkové podstaty trestného činu poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák. došlo jednáním obviněného v rámci soukromoprávních vztahů, které jsou založeny na rovnoprávném postavení jejich účastníků, tato skutečnost sama o sobě neznamená nutnost rezignace na trestní postih obviněného. Takový postih pak není podmíněn ani požadavkem, aby poškozený využil k nápravě protiprávního stavu jen možností daných soukromým právem, resp. aby inicioval prostředky trestního práva teprve tehdy, pokud by všechny ostatní možnosti byly neúspěšné. Navíc v posuzovaném případě poškozená společnost G. S. + M. A. jako věřitel využila i mimotrestní prostředky k uspokojení svého práva, protože uzavřela dohodu s obviněným o uznání jeho dluhu, v civilním řízení pak dosáhla u bývalého Krajského obchodního soudu v Praze vydání rozsudku o povinnosti obviněného jako dlužníka uspokojit předmětnou pohledávku a iniciovala dokonce exekuční řízení k výkonu tohoto rozsudku, na které rezignovala, až když obviněný převedl předmětné vozidlo na svého otce J. H.

Obviněný L. H. v poslední části své dovolací argumentace opřené o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. zpochybňuje správnost výroku o trestu zákazu činnosti, přičemž podle jeho mínění zejména není zřejmé, jakým způsobem porušil své povinnosti jednatele společnosti s ručením omezeným či povinnosti podnikající fyzické osoby. K tomu Nejvyšší soud uvádí, že podmínkou uložení trestu zákazu činnosti ve smyslu § 49 odst. 1 tr. zák. není spáchání trestného činu přímo při výkonu určité činnosti, která má být zakázána, ale postačí, jestliže se pachatel dopustil trestného činu v souvislosti s touto činností. Zakázaná činnost nemusí být ani znakem objektivní stránky skutkové podstaty trestného činu, jehož spácháním byl pachatel uznán vinným. Postačí, jestliže taková činnost poskytla pachateli příležitost ke spáchání trestného činu nebo mu alespoň usnadnila spáchání trestného činu.

Uvedená podmínka k uložení trestu zákazu činnosti spočívající ve spáchání trestného činu v souvislosti se zakazovanou činností byla podle názoru Nejvyššího soudu u obviněného L. H. jednoznačně splněna, protože obviněný se dopustil posuzovaného jednání v rámci závazkového právního vztahu, na jehož podkladě se obviněný stal dlužníkem a poškozená společnost G. S. + M. A. jeho věřitelem. Tento závazkový vztah byl výsledkem podnikatelské činnosti, kterou obviněný vykonával jako fyzická osoba s předmětem podnikání vymezeným jako koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej. Následně při zcizování svého majetku ke škodě věřitele ve smyslu § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák. pak obviněný vystupoval i v pozici jednatele společnosti s ručením omezeným, protože jen z důvodu výkonu této funkce mohl převést předmětný automobil do majetku společnosti O. - H., s. r. o., a vyjmout ho tak z dosahu poškozené společnosti jako věřitele, čímž umožnil dokonat trestný čin, jehož spácháním byl uznán vinným. Výše zmíněná podmínka pro uložení trestu zákazu činnosti byla splněna, tudíž nemohlo dojít ani k naplnění uplatněného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. zák.

Nejvyšší soud konstatuje, že obviněný L. H. se posuzovaným skutkem dopustil trestného činu poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák., jak správně rozhodl Okresní soud v Mělníku, s jehož právním názorem se ztotožnil i Krajský soud v Praze. Zároveň byl obviněnému uložen trest zákazu činnosti v souladu se zákonnými podmínkami podle § 49 odst. 1 tr. zák. Napadené rozhodnutí tedy není zatíženo vadami, které mu obviněný vytýká s poukazem na uplatněné dovolací důvody. Podané dovolání je proto zjevně neopodstatněné a jako takové je Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl.